

Motion till riksdagen 2007/08:So573

av **Eva Johnsson och Ingemar Vänerlöv (kd)**

Svensk sjukvårds bemötande av gravida

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om förändringar av Socialstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om abort.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om en utredning av svensk sjukvårds bemötande av gravida.

Motivering

Det senaste året har tidningar, radio- och tv-program gång på gång uppmärksammat hur oplanerat och planerat gravida upplevt att personal inom vården både föreslagit och pressat dem att göra abort. Nyligen talade flera kvinnor ut i SVT:s Dokument Inifrån ”Jag ska göra abort” (september 2007) där kritik riktades mot vården angående bemötandet av oplanerat gravida.

Hade inte likartade berättelser dykt upp hela tiden skulle förklaringen kunna vara att det var misstag i arbetet. Nu tyder det mesta på att så inte är fallet. Vårdens bemötande av oplanerat gravida behöver förändras och förbättras.

Att ordföranden för Svenska Barnmorskeförbundet också reagerat kraftigt på att barnmorskor istället borde ”utgå från graviditet som något positivt” är ytterligare en anledning till att tro att kvinnors negativa upplevelser inte är enstaka misstag.

I Norge har alla kvinnor rätt att få veta vilket ekonomiskt stöd de har rätt att få av samhället, om de väljer att föda barnet. De svenska föreskrifterna och allmänna råden om abort, SOSFS 2004:4, ger inte kvinnan den rätten, vilket de borde göra.

Fel! Okänt namn på

Föreskrifterna och råden borde slå fast kvinnans rätt till att få information om

- ? vilket ekonomiskt stöd en kvinna har rätt att få av samhället om hon väljer att föda,
- ? den hjälp som samhället ger på andra områden om hon väljer att föda,
- ? möjlighet till spädbarnsadoption och vilket stöd samhället då kan ge,
- ? de psykiska besvär som forskare funnit belägg för och många kvinnor berättar om,
- ? de fysiska komplikationer som kan tillstöta efter ett abortingrepp.

Angående den sista punkten är det idag många kvinnor som i anmälningar till HSAN uppger att de drabbats av fysiska komplikationer som de inte fick information om före aborten. Detta strider emot patientens rätt till information inom sjukvården. Angående den näst sista punkten kan här nämnas forskning av Hanna Söderberg, Anneli Kero och Anne Nordal Broen kring hur psykiska besvär idag drabbar en inte oansenlig andel kvinnor efter en abort.

Det minsta man kan begära när kritik riktas mot ett och samma område av så många av varandra oberoende källor, är att tillsätta en utredning som begär in vilken information oplanerat gravida får och på vilket sätt informationen ges. Extra viktigt är detta på alla de privata gynekologmottagningar där ett uppenbart vinstsyfte skulle kunna innebära ett avsteg från ett opartiskt och sakligt bemötande av kvinnorna.

Stockholm den 3 oktober 2007

Eva Johnsson (kd)

Ingemar Vänerlöv (kd)